

Emmy

Emmy

Als je iemand vertrouwt, geef je die ander de macht om jou te kwetsen. Kan Emmy haar vertrouwen dat eerder zo geschonden werd nog wel aan Bauke geven?

Elrie Bruning

© 2024, Elrie Bruning
ISBN: 9789403753041

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

1

Ik deed het. Ik stuurde mijn tekst op. OMG, is het niet gevaarlijk om me zo ten toon te stellen? Heb ik er teveel in prijsgegeven? Als ik het teruglees zie ik de eenzame vrouw erin die ik ben, maar vooral niet wil tonen. Ik dacht diep na over de advertentie, heb allerlei verschillende geschreven en weer geschrapt. Schrijven is schrappen, las ik ergens, geldt dat ook voor contactadvertenties? Als ik naar mijn prullenbak kijk zie ik het antwoord op die vraag, hij zwijgt. Niet dat me dat verwondert. De opdrachten die hij begrijpt zijn: "Open can", "close can" en "stay open". Zelfs daar reageert hij alleen op als ik de juiste intonatie in mijn stem leg.

De advertentie is al via iDeal betaald en zal in de NRC van zaterdag worden geplaatst. Ik had hem ook in de Telegraaf kunnen zetten, meer lezers maar minder hoog opgeleiden. Ik ben juriste en ook al werk ik in een andere branche, waar ik mijn studie niet voor nodig heb, ik ben hoog opgeleid. Over dagblad Trouw dacht ik ook na, slechts even want dat heeft denk ik meer religieuze en plaatsgebonden lezers. Voor een blad als Opzij ben ik te oud. Ik hoef me niet meer als feministe te profileren. Dat heb ik vroeger gedaan en zie waar ik nu sta. Ik ben een zelfstandige vrouw en kan de hele wereld aan. Dat klinkt mooi en daarom zeg ik het regelmatig. Intussen snak ik naar een man in mijn bed. Niet een onenightstand, daar heb ik er ook al voldoende van versleten. Als je, zoals ik, een scheiding in de schoenen geschoven krijgt op je drieënveertigste dan moet je toch als eerste kijken of je nog bedmateriaal bent. Als dat zo is dan kun je naar serieus all-in materiaal gaan kijken. Bedmateriaal ben ik, daar hebben die kerels me wel van overtuigd. Mannen die ik in de kroeg tegenkwam, de mannen van vriendinnen die na mijn scheiding happig

waren. Mannen die zonodig met mij samen de oefeningen op de fitness wilde doorlopen en de trainer daarbij over het hoofd zagen. En ja die trainer, vergeet die even niet.

De tranen zaten hoog toen Bertram voor een jonger exemplaar koos en mij achterliet. Ons huwelijk was in een sleur geraakt dat besepte ik ook wel. Samen twee kinderen opvoeden, waarbij het grootste deel op mij neerkwam. Niet dat ik dat een probleem vond, sterker nog, ik trok het naar me toe. Dat Bertram hun voetbaltrainingen, balletuitvoeringen en het afzwemmen niet als prioriteit zag boven zijn werk, dat deed weleens pijn. Niet bij mij, maar als ik aan de kinderen zag dat ze hun vader weer misten, dan kwam dat hard bij mij binnen. Ik ving het op door ze nog meer aandacht te geven, te vertroetelen, dingen door de vingers te zien. Ik was een curlingmoeder vóór het uitvinden van die term. Mannen zijn anders, had ik eerder beseft. Ik wist dat Bertram regelmatig vreemd ging en vergaf hem dat. Vaak kwam ik het wel te weten. Het gebeurde de eerste keer wel onder mijn ogen, maar ik had het niet door. De trouwbelofte spraken we niet voor niets uit en ik vertrouwde Bertram in alles. Hij was voor mij de sterke schouder die ik nodig had als ik aan mezelf twijfelde. Had ik problemen op mijn werk, dan was hij degene met wie ik het besprak en ook al was hij geen jurist, problemen uit de weg helpen was zijn werk, de oplossing kwam vaak uit zijn koker. Waar het fout ging en er anderen in zijn leven kwamen begriep ik niet. Onze oppas was degene met wie ik hem in ons bed betrapte nadat de buurvrouw mij waarschuwde. Ze had Bertram zien staan op de hoek van de straat. Hij keek mij na en op het moment dat ik uit het zicht was, ging hij terug het huis in. Het viel haar de eerste keer niet op, pas toen er een regelmaat in sloop. Ik was ziedend en rende het huis uit om op kleine voetjes, ik heb maat tweeënveertig, toch weer terug te komen. Ik smeekte hem bij me te blijven en vergaf hem wat hij noemde *een moment van mannelijke zwakte*. Hij werd

onvoorzichtig, zeg maar gerust doorzichtig voor mij, met het in het geheim houden van zijn "buiten de pot pissen". Bonnetjes in zijn broekzak van motels, secretaresses die belden waar ze hem konden bereiken als hij twee dagen van de aardbodem verdwenen was. Ik vergaf het hem keer op keer. Waarom? Het antwoord daarop ben ik mezelf na vijf jaar zonder Bertram leven nog altijd schuldig. Was hij het die mij onzeker maakte door oplossingen aan te dragen die ik niet onmiddellijk zag? Werd ik door hem een weifelende vrouw terwijl ik dacht in mijn kracht te staan? Hij zorgde financieel voor ons, was een fijne partner tijdens familie-entjes en uitjes. Verwende me met originele cadeautjes. Hoe knap is dat voor een man? Heeft hij me afhankelijk gemaakt? Het was door hem dat ik minder ging werken, minder verantwoordelijkheid nam, me terugtrok als hij daar reden voor zag. Waarom hield ik van deze man? Hem vergeven was het stomste wat je kan bedenken, het klopt: eens een vreemdganger, altijd een vreemdganger. De dag dat hij vertrok en meteen bij zijn huidige jonge vriendin introk, kwam onverwacht. We hebben er niet meer over gepraat, zijn keuze was gemaakt. Voor mij was het de druppel. Ik liet hem gaan, schreeuwde alsnog wat verwijten naar zijn hoofd die hij op dezelfde ondoordachte manier beantwoordde. Einde Bertram.

De trainer dus, die had een luisterend oor. Ik maar trappen op die fiets, die hij alsmat zwaarder afstelde waardoor mijn onzekerheid steeg. Intussen vroeg hij waarom ik zo wazig uit mijn ogen keek en mijn neus de verschijnselen van een verkoudheid toonde die ik niet had. Hij brak mij opnieuw, weg weerstand en mijn eerste ONS was een feit. Die nacht stikte ik van de energie en dat bleek zelfs voor een fitnesstrainer te veel. Hij veranderde daarna prompt zijn werkuren, zodat ik onder begeleiding van een vrouw verder fietste en hem kon vergeten. Fit ben ik nog niet. Ik luister wel naar de adviezen en train braaf twee maal per week. Ik loop veel en af en toe,

als mijn rug het aangeeft, doe ik grondoefeningen voor ik aan het werk ga. Mijn scheiding ligt nu vijf jaar achter me, vijf jaar train ik, maar een killerbody zit er kennelijk niet in. Sterker nog, ik vind dat mijn weegschaal minstens twee kilo teveel aangeeft. Misschien zijn het de wijntjes die op mijn leeftijd harder aantikken. Anne, mijn beste vriendin, drinkt daarom na elk glas wijn een glas water. Voor mij werkt dat niet. Dat glas water slok ik zo weg en een vol gevoel, dat ken ik niet. Na een tweede glas wijn afgewisseld met water plas ik wat langer uit, opgelost. Zo kan ik een derde wijntje ook nog makkelijk aan.

Het is maandag en ik moet mijn advertentie uit mijn hoofd verbannen, maar ik lees hem nog een keer door.

Vrouw zoekt Man

Je bent een man met ogen die vriendelijkheid uitstralen en waarin ik kan verdrinken, denk aan trouwe hondenogen. Een glimlach die spreekt van een liefdevol hart en een stem waarin bescheidenheid doorklinkt. Net als ik, empathische, mooie, slanke vrouw met talloze interesses en < 50, heb je een academische opleiding.

Heb je ook uitwonende kinderen dan leer ik je graag kennen zodat we onze toekomst meerwaarde kunnen toekennen.

Br.o.nr.

Ik deed mijn best om de advertentie NRC-achtig te schrijven en leun tevreden achterover. Niet voor lang want er is werk te doen. Nog even en het watersportseizoen wordt geopend.

2

Ik open mijn werkmap en alsof hij erop gewacht heeft, blaft Barry zijn hoge-noodblaf. Ik zie dat het al lunchtijd is en beslis een fikse wandeling te maken. Honger heb ik voortdurend, dus daar doe ik het niet voor. Wel smaakt mijn volkoren boterham met oude kaas lekkerder als ik het als een beloning beschouw. Het is guur buiten, de winter is de deur uit, van het voorjaar valt nog bar weinig te zien. De krokussen hangen, vooral de blauwe valt me op. Het veld met witte en gele staat er nog mooi bij. Hier en daar zie ik een enkele narcis in de berm moedig zijn schouders boven het gras uitsteken, het is een schamele poging. Barry snuffelt aan elke hondendrol en vertikt het om er een beetje vaart in te zetten. Zo wordt het een driekwartiers-wandeling en dat was niet mijn intentie. Na drie drollen verlegt Barry zijn grenzen en trekt hard aan de lijn. Het is alsof hij mij nu port om op te schieten en ik ben zo braaf dat ik degene ben die mijn passen nu versnelt. Thuis valt Barry uitgeput in zijn mand terwijl ik mijn boterhammen smeer, die ik meeneem om achter de computer op te eten.

Er moet nog veel gebeuren voor mijn seizoensopening. In de winter heb ik de sollicitatiegesprekken gevoerd en twee instructrices aangenomen voor een periode van een halfjaar. Nu moet ik nog zien of ik ze aan het werk kan houden. Na jaren op kantoor nam ik de grote stap en zei mijn baan op. Ik bewees en ik had dat bewijs nodig, dat ik goede beslissingen kon nemen, doordacht en onafhankelijk van Bertram. Mijn werkgever zag de groei die ik na mijn scheiding had doorgemaakt, hij liet meer en meer aan mij over. Ik kreeg zelfs zijn garantie dat hij me weer aan zou nemen als ik terug wilde komen.

Ik droomde van werk in de buitenlucht, van een eigen bedrijf en van de sport die ik als tiener en twintiger zo fanatiek be-dreef. Mij en mijn zeilboot, dat is wat ik zie op oude foto's en in mijn bureaulades waar medailles en bekens weggestopt liggen. Een zeilschool en botenverhuur overnemen toen ik de kans kreeg was het verwezenlijken van een lang gekoesterde droom.

Mijn twee kinderen, Joris en Ymke, gingen tegelijkertijd op kamers. Joris in Groningen en Ymke had een kamer via de Hogere Hotelschool in Heerenveen. Zij had die mogelijkheid bij aanvang van haar eerste jaar terwijl Joris twee jaar pendelde tussen Groningen en Joure, vanwaar hij naar huis fietste. Hij liet zich het thuiswonen aanleunen. 'Moeders zorgt wel voor me,' riep hij te pas en te onpas. Dat zorgen voor twee opgeschoten jongelieden en het opstarten van een eigen bedrijf ging me niet in de koude kleren zitten. Mijn bedtijd verschoof van tegen middernacht tot de net haalbare klokslag van negen uur, anders trok ik het niet. Het eerste zomerseizoen en mijn topdrukte waren bijna ten einde toen ze het huis verlieten. Ik en een lege-nestsyndroom, wat dacht je zelf?

Het gevoel van "is dit alles" kwam de kop opsteken tegen Sinterklaas en was geen cadeautje. Mijn boten lagen onderdak en personeel had ik niet meer nodig in de winter. Onderhoudswerkzaamheden had en heb ik nog niet veel. Ik kocht mijn boten tweedehands via een aanbataling met mijn spaargeld en een lening bij de bank. Ze zagen er netjes uit, de zeilen waren ook in redelijke staat zodat ik daar geen grote kosten aan heb de komende jaren. Dat is maar beter ook. De rente op mijn lening is hoog, net als mijn levensstandaard. Aan mijn uitgavenpatroon knutsel ik, maar daar kan nog wel een tandje bij. De Laboutins in mijn kast krijgen geen aanwas, alhoewel ik op Verhip-vintage.nl een aanlokkelijk paar zag. Het zou zomaar kunnen dat ik die bestel, maar eerst zal ik er een nachtje over slapen. Het wil nog weleens helpen om mij